

1

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Život je změna.
Přestaneš-li se měnit, přestaneš žít.*

Rainer Haak

Úvodní slovo

Na začátku nového školního roku bych hned v prvním čísle Tomáška chtěl adresovat každému z vás několik povzbuzení, která dozněla během času.

Milé sestry a milí bratři:

★ Nebojte se vydat se na mši svatou už o pět minut dřív – zjistíte, že jede i dřívější tramvaj než ta, která vás do kostela přiveze jak naschvál vždycky pozdě (a možná zjistíte, že zklidnit se už pár minut přede mší svatou není k zahození)!

★ Nebojte se usednout v kostele i jinam, než je vaše léty vysezené místo – zjistíte, že důlek vysezený vaším susedem je stejně

pohodlný jako ten váš!

★ Nebojte se vzít si zpěvník, zpívat a vůbec při mši otevírat pusu – zjistíte, že do ní nic nechytíte, ale naopak budete mít z bohoslužby najednou cosi víc!

★ Nebojte se své malé děti občas vzít, když už to s nimi není k vydržení, a odejít do kaple či v nouzi i ven před kostel – zjistíte, že vás za to hrom nepobije, a možná se občas i někdo povzbudivě usměje!

★ Nebojte se občas jít i na jinou mši než na tu, na které vás děti stále nesnesitelněji ruší – zjistíte, že i u svatého Tomáše lze nedělní bohoslužbu prožít soustředěně a v tichu!

★ Nebojte se vydržet na mši až do konce – zjistíte, že jede i pozdější tramvaj než ta, kterou s takovým vypětím honíte, jako

kdyby se vám kostel za zády řítíl k zemi (a možná že celý den prožijete méně uštvané a nervózně)!

★ A nebojte se . . . ale vždyť víte!

O. Petr Vrbacký

Informace

aktuální dění ve farnosti

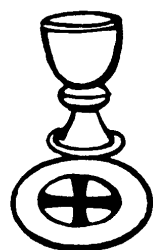
• Pout' do Říma

V přihrádce na sloupu u vchodu do kostela jsou propagační materiály k pouti do Říma v nastávajícím jubilejním roce – vezměte si pro sebe i pro jiné.

• **Příprava dospělých katechumenů** bude zahájena od října. Zatím se je možno hlásit na faře či v sakristii.

• Rovněž tak od října začneme s **přípravou na biřmování**, a taktéž je třeba se hlásit tamtéž.

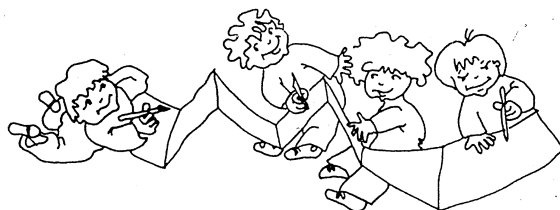
• A jen předběžně pro informaci: **příprava na první sv. přijímání** bude jako vždy zahájena se začátkem doby postní na faře, a bude jako vždy ve středu odpoledne. Bližší podrobnosti budou včas oznámeny.

• Maminkám s malými dětmi

– Salesiánské středisko mládeže Foersterova 2 vás srdečně zve na Výtvarné tvoření rodičů s dětmi. Setkání jsou určena pro děti od dvou do pěti let a budou probíhat každý čtvrtek dopoledne od 10:30 do 11:30. Začínáme 16. září 1999. Cena půlročního předplatného činí 400,- Kč. Přihlášky a informace na tel. čísle 05/42 21 74 64

– Salesiánské středisko mládeže Foersterova 2 vás srdečně zve na Cvičení aerobiku s hlídáním dětí. Setkání jsou určena pro děti od dvou do pěti let a budou probíhat každý čtvrtek dopoledne od 9:30 do 10:30. Začínáme 30. září 1999. Cena půlročního předplatného činí 400,- Kč. Přihlášky a informace na tel. čísle 05/42 21 74 64

• Noví bohoslovci v Litoměřicích

Pro studium bohosloví se rozhodli David Štancl (ještě do prázdnin u nás kostel-ničil)

a Tomáš Vyoralék (skvělý kapitán fotbalového mužstva ministrantů). Nastoupili do přípravného ročníku do semináře v Lito-měřicích. Provázejme je svou modlitbou – ať vytrvají a rostou ve víře, aby svět byl bohatší o dva prima kněze.

• **Vítáme nového kostelníka**

Chtěli bychom jménem celé farnosti pozdravit nového kostelníka ing. Pavla Bezděka (odborníka přes elektrotechniku a brzké ranní vstávání), který si službou v našem kostele plní svou náhradní vojenskou službu. Pavle, vítěj mezi námi a ať se Ti u sv. Tomáše líbí. Těšíme se, že nám brzy řekneš o sobě něco víc.

Věčné sliby u sv. Tomáše

Každý máme ve svém životě důležité dny, na které pak celý život vzpomínáme a některé z nich si pak pravidelně připomínáme a třeba i slavíme. Markéta Hanáková, kterou skauti, přátelé a známí znají pod přezdívkou „Skřítek“, skládá věčné sliby do řeholní kongregace Dcer Panny Marie pomocnice. Řeholnice mají krásný zvyk, že věčné sliby skládají ve své rodné farnosti. A tou je naše farnost sv. Tomáše. Den věčných slibů je velkým dnem nejen pro konkrétní řeholnici a její kongregaci, ale pro každého, kdo se zúčastní. Je to obrovský duchovní zážitek pro všechny, kteří alespoň trošku vnímají, o co jde – o svobodné absolutní vydání se na celý život. Markéta zve celou farní duchovní

rodinu. A mezi námi, kdy ještě budeme mít podobnou příležitost? Věčný slib složí Markéta v sobotu 16.10.1999 při mši sv., která začne v 15.00 hod.

Kdo jsou Dcery Panny Marie pomocnice ?

Je to řeholní kongregace (lidově přezdívaná saleziánky) založená v Itálii roku 1872 svatým Janem Boskem a svatou Marií Dominikou Mazzarellovou. Jejich posláním je výchova dívčí mládeže se zvláštním zaměřením na děvčata na okraji společnosti. Působí v 85 zemích světa v počtu přibližně 16 500 sester. U nás tato řeholní společnost vznikla v roce 1980, kdy první tři sestry složily svůj slib. V současné době má kongregace pět řeholních domů, a to dva v Praze, jeden v Hradci Králové, jeden v Plzni, jeden v Brně, a připravuje se založení dalších. V Brně je formační dům pro děvčata v počátečním stupni formace. Komunita spolupracuje se Saleziánským střediskem mládeže v Žabovřeskách (kroužky, katecheze, prázdninové tábory...) V ostatních městech sestry provozují dívčí internáty či domovy, v Praze založily dvouletou dívčí školu pro dívky nestudijního typu, sociálně ohrožené či obtížněji vychovatelné. I tam je domov mládeže pro děvčata z větších dálek. Provozují tam též Církevní mateřskou školu. Sestry jsou podle mých zkušeností veselé, radostné a pracovitě. Šestnáctého října si to můžete přijít ověřit.

– ki –

Z farní charity

Sestry a bratři!

Jistě jste si všimli, že v přehledu o činnosti a finančním hospodaření farní charity, který vám každoročně předkládáme v lednovém čísle „Tomáška“, se objevuje pravidelná částka na účet společenství LL - LIKVIDACE LEPRY Praha 2, Londýnská 44 na boj proti lepře. Dnes bychom se s vámi chtěli podělit o několik informací o současné situaci v tomto boji, jak je LL zveřejnila v letošním prvním čísle svého věstníku MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH. Citujeme:

„Drazí přátelé!

Celé naše hnutí POMOCNÍKŮ MISIONÁŘŮ MALOMOCNÝCH stále spolu se statisíci pomocníků misionářů z celého světa pracuje pro to, aby misie s malomocnými byly zajištěny léky a ostatními nezbytnými potřebami. Lepra díky dárcovství ustupuje. Podle zpráv Světové zdravotnické organizace (WHO) je ve světě zaregistrován už jen jeden milion nemocných leprou. Dárci – mezi nimi i vy – zajistili za posledních 15 let tolik léků a ostatní pomoci malomocným, že mohlo být jedenáct milionů pacientů z této nemoci vyléčeno.

Díky Bohu za tento dar! Je ale třeba vytrvat v pomoci. Kdybychom přestali pomáhat, nemoci by se zase brzy rozšířily

a namáhavý dlouholetý boj proti nim by nebyl k ničemu. Každý rok se objevuje půl milionu nových nemocných leprou, kteří jsou pečlivě vyhledáváni ve městech, pralesích a buši. Nelze zapomenout na dva až tři miliony ubožáků vyléčených, zbavených bacilů lepry; jsou trvale poškozeni, invalidní, mnozí slepí, a potřebují i nadále různé léky např. na tropické nemoci. Z misie je nevyhnali, zůstávají v misii či při misii až do konce života.

Odborníci a léta činní misionáři a misionářky u malomocných jsou toho názoru, že dnes ještě lepru beze zbytku vyhubit nelze. Pravděpodobně bude lidstvo provázet i nadále. Vždyť inkubační doba (t.j. čas, po jehož uplynutí se nemoc začne viditelně projevovat) je šest měsíců až dvacet let. A očkování proti lepře zatím není. Ale je možné, a usiluje se o to, dostat lepru pod kontrolu tak, aby už nemohlo docházet k tragickým případům. LL ví, že stačí 150 Kč na lék k vyléčení malomocenství v počátečním stadiu! V zemích třetího světa se ještě silně projevuje i tuberkulóza. Mnozí pacienti přicházejí do misie nemocni leprou i TBC současně. Naštěstí je léčení podobné. Proto se i naše LL - LIKVIDACE LEPRY připojila ke světovému PROGRAMU LEpra - TBC.“

V roce 1998 obdrželo 50 misií od dárců LL léky v hodnotě 10 217 993,30 Kč. Dne 21. 4. 1999 uzavřela revizní komise kontrolu hospodaření LL - LIKVIDACE LEPRY za rok 1998. Konstatovala, že všechny účty byly řádně proplaceny a že účetnictví je zpracováno zodpovědně a

profesionálně, bez závad. Vedení a redakce LL nepobírá žádný plat. Jsou to dobrovolní pracovníci. V LL se neplatily ani zahraniční cesty. Díky tomu je režie LL velmi nízká - 4,61%. Největší položku na režii činilo poštovné.

I v letošním roce se LL zapojuje smlouvami do projektů ILEPu (světová zastřešující organizace dvaceti národních dobrovolných spolků pomoci malomocným), DAHW (Německé dílo pomoci malomocným) a AM (Německé dílo pomoci léky - nezisková výroba léků na tropické nemoci, člen WHO). LL má už několik „svých“ tradičních misí, které podporuje léky, ale mezinárodní spolupráce je nutná vzhledem k celkové strategii vymýcení lepry ve světě. Pro rok 1999 plánuje LL zajištění léků pro malomocné v hodnotě 10 000 000 Kč a byly již odeslány léky za 6 031 712,87 Kč.

Pro ty z vás, kteří chtějí sami finančně podpořit LL, je ještě na lavici v kapli u sakristie několik výtisků Misionáře malomocných s vloženými poukázkami. Máme také několik dalších poukázek, které můžeme zájemcům poskytnout nebo jimi odeslat peníze, které nám pro tento účel svěříte. Konečně je možno použít i čisté poukázky a vyplnit v nich tyto údaje:

LL – LIKVIDACE LEPRY

Londýnská 44, 120 00 Praha 2

Komerční banka a. s. Praha – město

č.ú.: 34532 – 021/0100

Var. symbol: 0

Konst. symbol: 379

Za všechny vaše dary na pomoc trpícím leprou vám upřímně děkujeme.

Kadourkovi

Jolly Singers

v Opatově

Opatov u Předína, vesnička, která na krátký letní čas uvítala hromádku lidí ochotných se soustředit. Na zpěv, na hry, na jídlo, na fotbal. Ten zpěv byl prvek akcí zajišťující a ač mu bylo věnováno asi tolik času jako fotbalu, byl určen za hlavní program. Nacvičovaly se latinské i české písně bohatých melodií, na kterých se leckde jak skladatelé tak naši cvičitelé vyřádili. Farou se ve dne v noci rozléhaly roztodivné zvuky, které podle jistých zdrojů doznívaly až na náves a možná ještě dál.

Při několika terénních hrách připravovaných těmi –um, –et a náctiletými se vsí pohybovaly tajemné postavy s nejasným cílem a výrazem ve tváři. Velkou akcí byl také lampiónový průvod ukončený grandiózním vstupem mezi místní motorkářskou mládež.

Snad těchto nemnoho snítek z otepi zážitků navodí milému čtenáři atmosféru několika srpnových dní v opatovském podnebí.

A mně nezbyvá než poděkovat.

Vik

Rozhovor

s naším kaplanem O. Jiřím Topenčíkem

Zajisté jste si všimli, že od prázdnin se v naší farnosti úlohy nového kaplana zhostil Otec Jiří Topenčík. Tato skutečnost pochopitelně neunikla ani naší pozornosti, a tak záhy vznikl následující rozhovor:

Otče Jiří, odkud pocházíš?

Narodil jsem se v hodonínské nemocnici. Krátkou dobu jsem bydlel s rodiči v Dolních Bojanovicích, velmi brzy jsme se však přestěhovali do Lužic a pak do Hodonína, kde jsem strávil celé své dětství i mládí. Mám dva sourozence – sestru a bratra. Sestru o dva roky starší a o jedenáct let mladšího bratra.

Jaké máš vzpomínky na studia?

V Hodoníně jsem navštěvoval základní školu. Následovala střední ekonomická a nakonec jsem se dostal i na vysokou školu báňskou – na fakultu ekonomickou, odkud jsem po dvou letech odešel. Potom mě zcela přirozeně čekala vojna. Prvních 19 měsíců jsem si odpracoval na Temelíně, zbylých pět měsíců mi byly domovem kasárna v Brně Židenicích.

Stihnul jsem také vystřídat a vyzkoušet si nějaké zaměstnání. Úplně to první bylo místo účetního v Masokombinátu, později na Temelíně (v rámci ZVS) a pak to byla práce v knihkupectví. Setkával jsem se tam s krásnými knížkami a poznával spousty

zajímavých lidí. To mě velmi bavilo. Mé poslední místo bylo u jedné rakouské firmy, kde se mi podařilo uplatnit i pár znalostí ze školy. Po dvou letech jsem odešel do semináře . . .

Vzpomínáš na okamžik, kdy jsi jasně pocítil povolání ke kněžství?

Takhle se to asi nedá říct. Myslím, že odmalička to ve mně zrálo. Byl jsem vychován v katolické rodině. Jezdili jsme velmi často na poutní místa, rodiče se se mnou modlili. Pamatuji si velmi dobře, jak mi maminka čítávala životopisy svatých. K mým velkým favoritům z dětství patřil Dominik Savio. On byl můj velký vzor a já se mu chtěl hodně podobat. Dominik jednou řekl, že chce mít

za své nejlepší přátele Pána Ježíše a Marii – vím, že jsem tehdy (a vlastně to stále trvá) po tom zatoužil i já. Od druhé třídy jsem ministroval a asi tady někde vznikla touha být knězem. Také jsem se setkal se spoustou výborných kněží, kteří mě určitě v dobrém ovlivnili.

Na co by ses rád zaměřil?

Nikdy jsem nechtěl být ten, který by se věnoval jen nějaké skupině lidí. Dnes je velký trend věnovat se mládeži. Ano, to je velmi důležité, ale já bych velmi rád s pomocí Boží chtěl být otevřen úplně všem. Tedy mládeži, střední generaci, ale také se věnovat lidem v důchodovém věku. V Brně, při mé jáhenské praxi, kterou jsem konal na Petrově, jsem zjistil, jak je nutné věnovat se i lidem rozvedeným, ovdovělým, různě hledajícím, nemocným a trpícím . . .

Jaké jsou tvé první dojmy tady u sv. Tomáše?

Když mě pan biskup ustanovil do této farnosti, tak jsem sem šel s hodně smíšenými pocity. Věděl jsem totiž, že je to vlastně největší a nejživější farnost v Brně. A tak jsem se na jednu stranu samozřejmě těšil, ale na druhou stranu jsem přicházel i s určitými obavami. Musím ovšem říci, že teď už mám tep normální a už jsem si docela zvykl. A jsem rád, že jsem tady mezi vámi.

Máš nějaké koníčky?

Rád chodím do divadla. Za tu krátkou dobu, co tady působím, jsem už měl možnost se trochu poohlédnout za kulturou. A taky rád fotím.

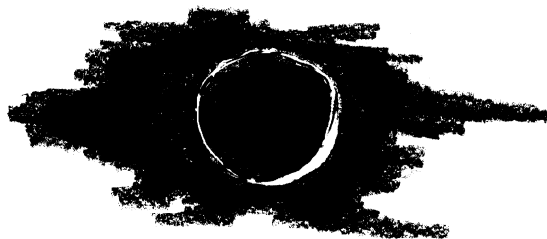
Děkuji za krásný rozhovor.

Od zatmění Slunce k rozbřesku duše

(svědectví)

Začátek „konce“ byl v 11.24 hodin ve středu 11. 8. 1999. Měli jsme sbaleno. Ve 12.46 měl zatměním Slunce skončit svět.

Nedbaje těchto informací, nastoupili jsme v 17.00 hodin do autobusu a vyjeli z Brna do Francie. Druhý den po poledni se dva autobusy přiblížily do kolébky komunity Emmanuel - do Paray-le-Monial, které leží nedaleko Cluny - neboli mezi Dijonem a Lyonem.

Je to menší poklidné městečko s historickým jádrem, několika kostely, z nichž část jednoho tvoří část radnice atd. Atmosféra z Kaple sv. Jana a Kaple Zjevení s rozměrnou freskou zůstane navždy. Městu dominuje nádherná románská bazilika s osobitou historií.

Zprvu zarážející přelidnění u stanového městečka jsem začal vnímat přívětivěji při prvním večerním bouřlivém setkání více jak 7000 přijedších členů Komunity ze všech koutů zeměkoule - Francouzi, Němci, Australani, mulati, černoši, 2 autobusy Čechů se Slováky, 5 Číňanů, 8 Rusů. Všichni se na sebe usmívali, konverzovali, účastnili se přednášek, jídel, liturgií, adorací, náhodných i cílených setkání kdekoliv a kdykoliv.

Když jsme poslední večer vyprovázeli misionářské rodiny do Rwandy či na Pobřeží Slonoviny za záře svící (bylo to velmi silné), doslova jsme se srazili s Vladimírem a Kátou z Novosibirska pod nedalekou lampou. Lékař s učitelkou hudby jsou zodpovědni za Komunitu v Rusku. Naše ruština byla po 15 letech překvapivě dobrá. Když lampa zhasla, přezpívali jsme jim náš zpěvník v záři svíček u nedalekého Božího hrobu.

Při loučení jsem měl v srdci radost a poprvé jsem byl schopen obejmout a políbit Rusy jako bratry. Mám z toho velikou radost a zjišťuji, že Novosibirsk není po e-mailu tak daleko.

Všichni jsme se ve zdraví, plni zážitků a darů Ducha sv. vrátili do Brna. Každého oslovilo něco: jednoho nešpory v bazilice, druhého atmosféra v Kapli sv. Jana, třetího adorace v Kapli Zjevení.

Mám pocit, že zatměním Slunce skončil svět starý a začal nový, alespoň v mém srdci.

– Jura –

Chorál na cestách

Kostel sv. Tomáše má, co se týká chrámového zpěvu, jednu mnohaletou tradici. Ti, kteří navštěvují nedělní bohoslužbu v 7⁴⁵ již asi tuší, co mám na mysli. Je to už málem půl století, kdy se u nás v kostele začal zpívat gregoriánský chorál. Někteří z dnešních choralistů měli tenkrát sotva 6 roků, ale vytrvali a zůstali věrní své službě až do dneška. Během této poměrně dlouhé doby měl chorál vždy své příznivce i odpůrce, v současnosti prožívá období spíše příznivé. Snad i přispěním bratrů Ebenových z Prahy se stal přístupným i širší vrstvě posluchačů. Choralisté od sv. Tomáše jsou nyní známi i za hranicemi naší vlasti. Jak k tomu došlo?

Nyní musím začít ze zcela jiné strany. Před rokem, v září 1998, složila své věčné sliby v klášteře cisterciáček ve švýcarském Magdenau sestra Marie Veronika Kuchařová, známá též jako Borůvka. Přála si, aby ji v tento slavnostní den provázela svými zpěvy schola od sv. Tomáše. A tak se několik obětavců i s rodinnými příslušníky vydalo na cestu a odvedlo dobrou práci. Tato událost prošla v naší farnosti téměř nepozorovaně.

Protože je sestra Marie Veronika velmi čilá, snaží se rozprodit život ve své klášterní komunitě jak to jen jde. Jednou z jejích aktivit je i znovuzavedení chórového zpěvu sester. Nyní po roce navrhla, že by bylo možno opět zavítat do

Magdenau, podílet se na oslavě svátku sv. Bernarda, hlavního patrona řádu, a trochu si zde i odpočinout. Takovou nabídku nelze odmítnout. Ne všem se hodil udaný termín, ale nakonec se přece v předvečer svátku, ve čtvrtek 19. srpna, objevila na dvoře kláštera 4 auta s brněnskou poznávací značkou. Za chvíli se už nesl ze společenské místnosti známý zpěv. To hoši ještě něco trénovali, aby si pak zasloužili večeři. Druhý den ráno přšelo, ale nálada byla dobrá. Při koncelebrované mši sv. se střídaly při zpěvu vysoké jemné hlasy sester a mužné hlasy našich choralistů. Následoval slavnostní oběd – vařila sama matka představená – a po něm jsme dostali dokonce kus dortu a kávu. Opravdu, kuchyně je v Magdenau na úrovni, což se potvrdilo i v následujících dnech. Pokud počasí nepřálo, lepili jsme kalendáře, abychom sestřám aspoň nějak pomohli, když se vyčasilo, jeli jsme na výlet. Nejvíce se nám líbil rozhled z nedalekého Santisu (2 502 m.n.m.) a benediktinský klášter v Einsiedeln. V neděli už zase museli někteří z nás zpět. Zbytek účastníků si prodloužil pobyt ještě o 3 dny a viděli jsme tak opravdu hodně pěkného.

Nakonec něco pro zasmání. Hned druhý den po vystoupení našich choralistů jeden zvědavý občan telefonoval matce představené. Zajímalo ho: „Co je to za mnichy, kteří tak pěkně zpívají?“ Bylo mu vysvětleno, že jde o normální otce rodin s občanským povoláním, jejichž manželky seděly také v kostele, ale nepochopil. Chtěl dále vědět, co to bylo za *mnichy*.

Jeden z choralistů, známý to výtvarník, zase každé ráno po mši sv. rychle vzal fotoaparát a běžel na kopec, aby odtud mohl fotit klášter v tom nejpříznivějším ranním světle. Žádný den se mu nepovedlo doběhnout včas, až v den poslední! Ale ouha – divně to cvaklo a ozval se známý zvuk dokončeného filmu – a ze záběru nebylo zase nic. Tak asi zase za rok.

Jedna starší sestra, co už něco pamatuje, akci zhodnotila takto: „Zpívali tak, jak se zde kdysi zpívalo, jak jsme byly zvyklé.“ A to je myslím to nejlepší ocenění, když starobylý zpěv i po mnoha a mnoha letech zní stále stejně v prostorách kláštera, který vznikl již v r. 1244, a zpívají ho hoši, kteří na vlastní kůži zažili, co to je vytrvat v dobách zlých i dobrých.

M.H.

Co se událo

z farní matriky

V létě byli pokřtěni:

Tereza Antonie Berková	22.11.1998
Ondřej Jakub Habr	15.4.1999
Tomáš Jiří Handlříř	14.1.1999
Andrea Petra Poulíčková	23.3.1999
Daniel Polanský	17.5.1999
Zuzana Marie Flamiková	8.10.1996
Martin Flamik	22.9.1998
Vojtěch Kříž	20.11.1998
Veronika Pohlotková	3.5.1999
Anna Marie Pospíchalová	21.1.1999

Patrik Růžička	19.2.1999
Lukáš Petrák	2.12.1998
Jakub Benedikt Zoblivý	24.10.1998
Miroslav Jan Hnát	19.2.1999
Petra Peštuková	31.5.1999
Simona Otřísalová	10.2.1999
Jakub Josef Černý	8.5.1999
Dominik Josef Kuchař	1.6.1999
Lukáš Jiří Sedláček	7.3.1999
Natálie Markéta Vydrová	4.12.1998
Jakub Petr Sycha	4.4.1999
Klára Vaverová	29.5.1999

V létě se s námi rozloučili:

Karel Uher	85 let
Jarmila Pochobradská	89 let
Josef Viktrorin	73 let
Věroslava Šottnerová	68 let
Ludmila Vrdnová	85 let
Františka Bloudková	90 let
Oldřich Kalina	73 let
Jarmila Šoustalová	52 let
Františka Jourová	91 let
František Suchomel	52 let
Jiří Skryja	33 let
Ing. Hermína Paterová	80 let
Helena Šťastná	82 let
Josefa Košíková	75 let
Stanislav Hlavička	72 let
Marie Púčková	68 let
Konečná Jarmila	73 let
Věra Bodziaková	72 let
Františka Umlášková	86 let
Procházková Jiřina	77 let
Zdeňka Dokulilová	70 let

V létě byli oddáni:

Zdeněk Janků a Jiřina	
roz. Gachová	12.6.1999
Vítězslav Křivka a Marie	
roz. Zedníčková	12.6.1999
Pavel Neumann a Jitka	
roz. Ventrubová	12.6.1999
Vladimír Bindr a Diana Dúbravková	
roz. Víšková	12.6.1999
Petr Kvoch a Simona	
roz. Zineckerová	19.6.1999
Zoran Jaglič a Lenka Křípalová	
roz. Plhalová	25.6.1999
Marek Dočekal a Gabriela	
roz. Zemanová	25.6.1999
Patrik Melcher a Gabriela	
roz. Vechová	26.6.1999
Ivo Sperát a Eva	
roz. Koláčková	26.6.1999
Tomáš Pokorný a Monika	
roz. Jelínková	3.7.1999
Tomáš Kratochvíl a Veronika	
roz. Homolová	9.7.1999
Petr Hrozek a Pavla	
roz. Kovaříková	16.7.1999
Miroslav Hnát a Jitka	
roz. Davidíková	17.7.1999
Tomáš Petržela a Eva	
roz. Šimůnková	17.7.1999
Luboš Švanda a Renáta	
roz. Machalová	17.7.1999
Radomír Janík a Žaneta	
roz. Nižňanská	31.7.1999
Dušan Karlík a Milena	
roz. Račáková	31.7.1999
Jiří Škutík a Katarína	
roz. Završánová	14.8.1999

Slovo nemocným

V životě člověka může nastat taková situace, že se mu přihodí něco, s čím vůbec nepočítal a může se dostat do prostředí, ve kterém je obklopen lidmi, kteří jsou stejně postižení jako on, ale kteří mají různé životní názory a různý vztah ke všemu, co prožívají. Právě v takových chvílích člověk pozná, jak ovlivní jeho život víra, podle které žije, a jak mu pomůže vyrovnat se i s těmi největšími těžkostmi. Víra mu pomáhá pochopit smysl toho, co právě prožívá a dá mu sílu ke snášení bolesti, k trpělivosti a vyrovnanosti, když na něj doléhají úzkosti, strach a když nemůže usnout, protože ví, že ho ráno čeká zákrok, který bude bolestivý a který se nemusí podařit. Víra v Boha, který zná všechno, co člověk prožívá, pomůže člověku, aby se zbavil nejistoty a neklidu a trpělivě snášel to, čemu se nemůže vyhnout.

Když se člověk dostane do prostředí, kde si nemůže vybírat lidi, se kterými bude žít, kde se bude muset vyrovnat s jejich přístupem ke snášení bolesti a všeho, co je s jejich postižením spojené, je i tato skutečnost pro něj zdrojem potíží, které musí snášet, a i když je to nesnadné, musí být schopen mít pochopení pro odlišnost jejich přístupu k bolesti, pro jejich úzkosti a strach. Musí

se dívat na to, že je právě na tomto místě a s těmito lidmi, jako na Boží vůli. I když je to těžké, musí to přijmout a vyrovnat se s tím, protože neví, jak právě jeho přítomnost může ovlivnit lidi kolem něj. Musí věřit, že i když je to právě v této chvíli těžší než jindy, že dostane víc pomoci a síly, aby jednal a projevoval se správně a tím pomáhal lidem kolem sebe.

Tak jako Ježíš neslabil apoštolům, že jejich život bude snadný a bez bolestí, strachu a obtíží, tak to neslabil ani žádnému z nás, ale všem nám slíbil, že s námi bude vždy až do konce našeho života a vždy nám dá potřebné síly a schopnosti ke správnému jednání – k takovému, které nakonec prospěje nám i lidem kolem nás.

My nesmíme ani v těch nejtěžších chvílích zapomínat, že tím, že žijeme v posvěcující milosti, získává každý náš skutek a všechno, co snášíme, hodnotu, která se neztratí a se kterou se jednou u Boha setkáme. My však můžeme dávat hodnoty, které tak získáváme, těm lidem, kteří jsou kolem nás a kterým chybí síla, odvaha anebo trpělivost. I tím jim můžeme pomáhat velmi účinně a usnadnit jim prožívání toho, co se jim zdá být neúnosné.

Nikdo z nás ve chvílích, kdy se nám vede dobře, netuší, co ho může potkat za několik okamžiků a co na dlouhou dobu může hluboce ovlivnit jeho život. Je proto nutné prosit právě v době, kdy jsme na tom dobře, o tu pomoc, kterou budeme v budoucnosti potřebovat, a nespoléhat se jen na sebe a myslet si, že právě mne něco takového potkat nemůže. Když my udě-

láme podle svých sil a možností všechno, co udělat máme, dostaneme v případě potřeby všechno, abychom podle Boží vůle správně prožili všechno, co nás potká.

P. Josef Šik

Zprávy z Centra pro rodinu

⇒ **26. 9. Strašidýlková cesta** – odpoledne se soutěží pro rodiny na hradě Špilberku. Start mezi 13 a 15 hodinou u přístupu do parku z ulice Husovy. Na konci odpoledne vás čeká odměna a divadelní pohádka od souboru Dráček ze Židenic.

⇒ **3. 10. Drakiáda** – od 14. hodin na Kraví hoře. Soutěže o nejkrásnějšího draka, nejdelší let aj. Zajištěn skákací hrad a servis draků.

⇒ **9. 10. Seminář Kluby maminek** – Dovíte se jak založit klub maminek, jak společně tvořit program klubu apod. od 9.30 hod na Josefské 1, sál Centra pro rodinu a sociální péči.

⇒ **30. 9. Setkání seniorů Brno** – Vídeň – od 15.30 hod. v salesiánském středisku v Žabovřeskách. Téma: mezigenerační soužití

Informace:

Centrum pro rodinu a sociální péči,
Josefská 1, 602 00 Brno,
tel.05/42217464,
e-mail rodiny@iol.cz

Ministranti

rozpis služeb

Sobota 2.10.

17.30 Michal 21 Kuba 19

Neděle 3.10.

6.00 Filip 4 Lukáš 2

7.45 Prokop 6

9.00 Štěpán 16

11.00 Martin 18 Pavel 11

Sobota 9.10.

17.30 Petr 23 Pavel 17

Neděle 10.10.

6.00 Štěpán 14 Vašek 5

7.45 Mates 3

9.00 Lukáš 8

11.00 Francek 15 Dan 13

Sobota 16.10.

17.30 Martin 18 Pavel 11

Neděle 17.10.

6.00 Michal 21 Kuba 19

7.45 Filip 4

9.00 Prokop 6

11.00 Štěpán 16 Vašek 5

Sobota 23.10.

17.30 Francek 15 Dan 13

Neděle 24.10.

6.00 Petr 23 Pavel 17

7.45 Štěpán 14

9.00 Mates 3

11.00 Lukáš 8 Vašek 5

Svatá Hora

setkání mládeže '99

Ve dnech 17. – 22. srpna proběhlo na Svaté Hoře u Příbrami setkání mládeže, kterého se zúčastnilo téměř čtyři tisíce mladých z celé naší republiky.

Hlavní motto setkání „Na cestě do Otcova domu“ vyjadřovalo skutečnost, že náš život je poutí směřující k Bohu, našemu Otci. Setkání na Svaté Hoře pak bylo zastavením na této pouti, kdy člověk mohl načerpat novou energii, zamyslet se nad tím, kam vlastně kráčí a zjistit, že nejde sám.

Vše podstatné z celého setkání se odehrávalo na dvou místech: na prostranství před svatohorskou bazilikou Nanebevzetí P. Marie (kde bylo postaveno pódium) jsme se scházeli ke společným programům, uvnitř v bazilice pak byla možnost během celého setkání se ztišit před vystavenou eucharistií.

Ve středu, čtvrtek a pátek dopoledne vedl vždy jeden z biskupů katechezi na různá témata: „On tě čeká“ (povolání k otcovství a mateřství), „Náš domov“ (společensví, církev) a „Návrat do Otcova domu“ (svátost smíření). Právě o posledním tématu hovořil biskup Fr. Lobkowitz a rozjímal podobenství o milosrdném otci (resp. marnotratném synu) a říkal: „... člověk má velkou moc bránit Bohu v jeho úmyslu dávat lidem dobro. Všechny hříchy může Bůh odpustit, kromě

situace, kdy člověk toto odpuštění odmítá a nechce ho.“

Další programová nabídka byla velmi pestrá. Na mnoha místech Příbrami se konaly přednášky (partnerské vztahy, jak hovořit s druhými, život v manželství, problém drog, politika jako služba ... a mnoho jiných), byla příležitost kontaktů s vrstevníky, kněžími, psychology, osobnostmi z oblasti kulturní, mediální, politické, charitativní i duchovní.

Večerní programy pak tvořily mše svatá ve středu, další dny pak videoklipy ze Světových dnů mládeže, koncerty hudebních skupin a kulturní vystoupení a zvláště pak sobotní vigilie s nunciem Giovanni Coppou, který se ukázal jako člověk velmi srdečný a plný humoru.

Během setkání také byla možnost zakoupit knihy nebo kazety, v ambitech byly nástěnky, kde se prezentovaly jednotlivé diecéze a řeholní komunity a hnutí v církvi. Nechybělo vysílání ze studia Rádia Proglas a přítomni byli též pracovníci ostravského studia Telepace kteří vše natáčeli.

17. - 22. srpen

Výborným oživením programu byly nejrůznější scénky *herecké skupiny* a o dobrou náladu se starala také hudební skupina Střípky.

Pokud se někdo obával, že setkání bude „masovka“, tak je třeba říct, že díky perfektní organizaci a ukázněnosti účastníků mohli všichni zažít opravdové společenství. Tedy atmosféru, kdy jsou si všichni navzájem blízcí a ochotni pomoci, i když se třeba neznají.

Kmocháček

P.S.:

Při mši sv. v sobotu ráno nám kardinál Vlk přečetl pozdrav Svatého otce určený speciálně mládeži shromážděné na Svaté Hoře, kde také zmínil své pozvání, aby se mládež celého světa zúčastnila Světového dne mládeže v Římě v srpnu roku 2000. Bližší informace o setkání mládeže v Římě lze získat na Diecézním centru pro mládež, Petrov 6.

* * *

Jeden z vtípů ze Svaté Hory:

„Maminko, má rozinka nožičky?“ ptá se Pepíček maminky.

„Ne, Pepíčku.“

„Tak jsem snědl pavouka.“

* * *

V průběhu trvání setkání mládeže na Svaté Hoře vycházel místní deník zvaný SVAHOR. Jeho účelem bylo jednak informovat, jednak pobavit. Přinášel také rozhovory s různými lidmi. Zde jeden takový otiskujeme:

Nenašel jsem lepší nabídku

Jsem člověk pragmatický, spíše než citový či romantický. Byl jsem vždycky kritický k těm, kteří svoji víru projevovali velkým vzednutím citů. Teď jsem možná tolerantnější a snažím se takové lidi chápat. A mojí zkušeností je, že naplnit život křesťanskými hodnotami je velmi rozumné. Jsem přesvědčen, že všechny odpovědi na výzvy nového tisíciletí je možné hledat v hodnotách, které nám zprostředkovali naši otcové a dědové, v hodnotách, na kterých je založena nejenom evropská tradice, kultura, civilizace, ale na kterých je založena také naděje pro příští tisíciletí. Někdo těm hodnotám říká desatero, někdo morální kodex, jiný transcendentno. Je to jedno, jak to kdo nazývá, důležité je tyto hodnoty přijmout a uskutečnit je. Moje osobní zkušenost je jednoznačná: kdykoliv jsem se v životě vzdálil těmto hodnotám, vždycky se začal život komplikovat. Začal jsem mít problémy, přestalo se mně dařit. Kdykoliv jsem se k hodnotám zase vrátil, vše se nějakým způsobem vyřešilo. Tisíckrát se ta situace opakovala v tisíci obměnách.

Jako politik jsem měl možnost poznat spoustu vynikajících podnikatelů. Setkal jsem se také s člověkem, který pracoval

jako mediální poradce Margaret Thatcherové. Také on, stejně jako ostatní businessmani, velmi klopotně a za velké peníze tohoto světa přicházejí na to, co my jsme dostali jako dar. Jejich školitelé, kteří je přijdou na velké peníze, říkají: chcete-li být úspěšní v práci i osobně, tak musíte být pozitivní, musíte si to, co děláte, také myslet a chtít. Jinak lidi nepřesvědčíte. Poznají, že je to jen hra. Budete-li si jisti cílem, pak najdete slova, jak ostatní přesvědčit. Dále říkají: nelžete, říkejte jen pravdu i třeba nepříjemné věci. Naučte se začínat stále znova, i když se nějaká věc nedaří. Jste-li přesvědčeni, že je to dobrá věc, nakonec ji prosadíte. Svět diskutuje o ekologických ohroženích, o možnosti klonování člověka, lidé si kladou otázky, kde je hranice biotechnologie. Odborníci na mezinárodních konferencích říkají: Řád světa je důležité poznat, ale ještě důležitější je ho respektovat. Nemůžeme zasahovat do řádu světa – oni neříkají „Boha“, říkají řád světa. To je věc, kterou všichni známe, oni, světoví odborníci, to teprve složitě objevují. Lepší nabídku, jak naplnit tento život, než křesťanskými hodnotami, jsem nepoznal. Naplnit svůj život, svoji životní šanci, těch několik desítek let, tento výsek věčnosti, naplnit ho křesťanstvím je nejenom pragmatické, rozumné, ale jak se zdá, bude to také velmi moderní.

J. Lux

Ministranti

bodování za školní rok 1998/1999

JMÉNO	ČÍSLO	BODY	POŘADÍ
Kuba	19	546	1
Vřešťan	16	402	2
Šimon	28	214	3
Štěpán	26	168	4
Prokop	6	92	5
Martin	18	89	6
Lukáš	24	88	7
Lukáš	2	70	8
Marek	20	66	9
Jirka	25	54	10
Tomáš	7	46	11
Mates	3	41	12
Vašek	5	12	13
Radek	1	4	14
Roman	12	4	14
Marián	10	2	16
Pavel	29	1	17
<i>Dan</i>	13	-3	18
<i>Filip</i>	4	-24	19
<i>Lukáš</i>	30	-49	20
<i>Lukáš</i>	8	-94	21
<i>Petr</i>	23	-129	22
<i>Michal</i>	21	-204	23
<i>Francek</i>	15	-257	24
<i>Pavel</i>	17	-365	25

Vážení ministranti,

již uplynul další rok ministrantské činnosti, a proto se opět po roce sejdeme na 1. ministrantském výletě. Uskuteční se 2. října 1999. Pojedeme do Blanska, kde začne program. Další a přesné informace budou řádně a včas známy vám všem.

Těší se Mrkva

Ministrantská chaloupka

Bylo krásné ráno a já jsem se těšil, jak odjedu z Brna. A už je to tady. Scházíme se ve vestibulu Hlavního nádraží. Za chvíli už sedíme ve vlaku. Jedeme zhruba čtyřicet pět minut a jsme v Milonicích. Říkám si: „Tak jsme tady.“ Nacházeli jsme se na krásné tiché faře, kde byl pouze jeden kněz, který nás poučil, kde se co nachází. Strávili jsme zde tři dny, a potom jsme odjeli do „vysněných“ Heraltic. Fara byla trochu jiná než v Milonicích a „zatím“ byla klidná. Program pobytu pak probíhal podle normálního denního řádu. Hráli jsme spousty dobrých her. Vzpomenu například na jednu z nich jménem „Dědek“. Byla podle pohádky „Jak stařeček měnil, až vyměnil.“ V pohádce dědeček končí jehlou, a my jsme s jehlou začínali. Byli jsme ve dvojicích, se mnou byl Šimon J. a zadařilo se nám vyměnit jehlu za CD (cédéčko - nefunkční!). Pobyt se vydařil a čas utekl jako voda. Přišel den odjezdu. Ráno jsme všechno zabalili a jelo se domů, do Brna. Na tuto zdařilou ministrantskou chaloupku budu dlouho a velice rád vzpomínat. Škoda jen, že nás bylo málo. Ti, co nejeli, se o mnoho připravili. Tak snad o příštích prázdninách!

Vřešťan

Taková normální dovolená

Protože zatím není v Tomáškově obsažená dosti početná skupina farnosti – totiž rodiny a manželé, rozhodl jsem se překonat únavu po večerním ukládání dětí a napsat o dovolené, kterou jistě prožilo mnoho rodin z naší farnosti podobně. Jsme v manželském společenství, které vzniklo zcela spontánně tím, že tři rodiny bydlely v jednom paneláku a další dvě se přidaly. Protože se přes rok setkáváme jen večer a bez dětí odvážili jsme se podruhé naplánavat společnou dovolenou. Letos jsme vyjeli do Bílých Karpat do farní chaty ve stráni mezi loukami. Děti okamžitě s prostředím srostly, zatímco my rodiče jsme chvíli bojovali se studenou vodou, kadibudkami a vojenskými matracemi zřejmě z 1. světové války. Nakonec jsme děti myli jednou za tři dny v lavoru ohřáté vody před domem a odnášeli rovnou do spacáku, neboť během 10 m do ložnice se byly schopny znovu obalit prachem, třískami a klacíky. Někteří rodiče trvali i na průběžném mytí, ale náhle přestala do studny přitékat voda.

Každý den se některý z tatínků ujal programu a byl dopoledne i odpoledne obalen dětmi. Ostatní jsme mu rozhodně fandili, až do chvíle, kdy nás požádal o pomoc. Je také pravda, že po nás nemusely děti střílet lukem, když jsme odpočívali po obědě na zahradě nebo pouštět lodičky v odpadu, ale spojení dětí od 3 do 9 let předčilo svoji pevností i opoziční smlouvu.

Postupně jsme zvládli toleranci různých výchovných stylů, představ a pohledů na to co by se mělo, nemělo a mohlo. Nakonec jsme to my rodiče, a děti se bylo zbytečné ptát, prožili jako jeden z nejlepších týdnů prázdnin.

Jan Kůň

LeSi

10.–20.8.1999

*Haló, haló tady sloupník,
vysílám své vysílání,
celý svět je spojen dráty,
dovídám se všechny zprávy.
Dnes mám samé dobré zvěsti. . .*

Před dávnými a dávnými hodinami, kdy člověk už snad většinu živočichů vyhubil a lesů poničil, žil ještě v jednom docela čistém potoku docela maličký čolek. On měl dobré kamarády ráčka, střízlíčka, malou píďalku, kuřátko, dosud nepojmenovaná zvířátka – gao, davida, janu a též i dobráka vlka. A ti se rozhodli, že se skamarádí i s ostatními zbylými zvířátky a obnoví již zpustlý les.

I určili termín 10.–20. srpna 1999 a aby se i vzdělávali, tak si každé zvířátko mělo připravit svůj projev. (Některá zvířátka byla natolik zmodernizovaná, že věděla, kde je v autě i karburátor).

Zvířátka měla s obnovou lesa velké problémy. Člověk jim do toho neustále zasahoval. Vrabčáka dokonce málem přio-

trávil velkým množstvím čokolády, které nechal ležet v lese. Hned třetího dne jich většina oslepla. Naštěstí se ale brzy našel lék. Musela také zachránit Africkou královnu ze zajetí – „uf, to byla fuška.“

Celou dobu zvířátka pečovala o zasažená semínka smrčků a připravovala se na závěrečný bál, po kterém by si už stromečky mohla odnést do svých domovů a tam o ně dál pečovat. A ten den konečně nastal. Zvířátka byla hodně smutná, že se musí rozejít, ale věděla, že musí každý zasadit svůj stromeček, aby vyrostl krásný les a ten obšťastňoval nejen zvířátka.

*. . . další zpráva, další zpráva
elektrikář jménem Karel
nemá kleště kombinačky,
protože si nahlas zpíval,
jak dlouho to chcete snášet
dobří lidé, dobří lidé.
Tady sloupník, tady sloupník . . .*

Thalion

Piráti

tábor Severek

Napsat článek o dívčím táboře, aby si ho přečetl i někdo jiný než jeho účastnice, je skoro nadlidské. Proto se o to nebudu pokoušet a raději Ti, milý čtenáři, nabídnu k přečtení jeden pravdivý příběh, který Ti možná o našem táboře poví víc, než by Ti dokázal říct kdokoli z dospělých účastníků. Ten příběh totiž pochází z pera jedenáctileté autorky.

... najednou jsme spatřily, jak do tábora přicházejí muži v černých šátcích a vypadají jako opravdoví piráti. Jeden měl na sobě bílé krátké kalhoty, bílou košili a v ruce tlustou knihu. Druhý měl podobné oblečení a přes sebe přehozený černý kabát. Ale ještě jsem se nezmínila asi o tom nejhlavnějším. Seděl na lavici za stolem, před sebou měl nůž, svíci a láhev rumu. Na tváři měl velkou jizvu a vůbec nemluvil. Všechny jsme si je prohlížely a zase jsme uslyšely nějaký řev, ale to bylo „zpívání“ dvou dost nametených pirátů:

„Na černé rakvi patnáct chlapů popíjí,
jo-ho-ho ať teče rum!“

Odzpívaly jsme a pustily se do jídla. Strašně nám to chutnalo a představte si to. Piráti si vzali nože a užírali nám z našich talířů! Jeden chtěl z toho našeho, ale já jsem brzy zakročila: vzala jsem ten talíř a schovala ho pod stůl. Ten pirát se naštvál, ale našťěstí mě jenom vytahal za ucho.

Až jsme zhruba dojedly, jeden pirát (spíše námořník) si sedl, rozžal petrolejku a začal nám tajemným hlasem předčítat z té knihy. Byl to příběh z jeho života. A teď právě jsem se začala strašně bát. Úplně jsem se vžila do role Jima (to byl ten, co nám to četl) – bála jsem se Černého Psa a hlavně krutého slepce Lavičky. Jediný, koho jsem se vůbec nebála, byla maminka a tatínek Jima a Jima samého. A tento příběh neskončil vůbec dobře – přestal uprostřed noci, kdy slepec a jeho pirátští kumpáni hledali po lese Jima a jeho maminku, aby . . . no hrůza domyslet.

Příběh skončil a já jsem si oddychla. Ale ta největší hrůza teprve začala. Řekli nám, že máme lhůtu do 22 hodin (bylo lehce před desátou) a v té době si máme vzít přístřešky, rozprchnout se po okolí a ve skupinkách asi tak

po třech přespat nejvíc jeden kilometr od tábora tak, aby nás piráti nenašli. Tak tedy naše skupinka šla od tábora po cestě směrem k Lučici, ale potom jsme zahly do kukuřičného pole a našly si místočko v lese za kukuřicí. Rozbalily jsme si spacáky a karimatky a zalehly do nich. A teď už jsme jenom poslouchaly, co se kde šustne. A najednou jsme uslyšely drsné mužské hlasy a začaly jsme se příšerně bát, že to jsou nějakí úú . . . „Vylez! Jíme Hawkinsi! Proč jsem mu ty oči nevyloupal . . .“ Ale za chvíli jsme se uklidnily, protože ty hlasy ztichly. A už byl čas na spinkání. Tak dobrou noc a spát a spát a spát . . .

Štístko

Nejen pro prvňáčky

Honzík se ve škole opravdu snaží. Podívej, kolik už dostal razítek. Spočítáš

- kolik jich je dohromady?
- kolik druhů razítek je na obrázku?
- najdeš, která razítka jsou tu dvakrát?
- je tu některé razítko třikrát?

* * *

Každému z nás se ve škole občas něco nepovede, něco se nedaří. Ale snažit se budeme dál, vidíte? Zvlášť když můžeme v modlitbě poprosit o pomoc Pána Ježíše. Nezapomínejme na to!

Pohádka

Anežka obchází s baterkou tábor a po tvářích se jí kutálejí slzy jako hráchy. Zítra jede s ostatními světluškami domů a už se moc těší na maminku, tatku a brášku, ale přesto ... Anežku tíží na duši snad všechny ty černé mraky, co se dnes válí po obloze. Už se neovládne a vzlyká nahlas. Nohy samy zamíří k vůdcáku, odkud je slyšet tlumený smích.

„Amazonko!“ zavolá slabě, ale její starší kamarádka přesto slyší a ze stanu vykoukne rozesmátá tvář. Hned však zvážní. „Co je, Ani? Není ti dobře?“ Odpovědí je jen nové zavzlyknutí. Velká si čupne k malé. „No tak, copak je? Pošeptej mi to.“ – „Když ona byla vždycky první,“ vyrazí ze sebe Anežka mezi vzlyky. „A já nikdy; pořád druhá nebo třetí!“ Děvčátko zoufale popotáhne. „Ani to zpívání se mi nepovedlo - zase vyhrála Lucka.“

„Já vím, já vím,“ stírá Amazonka slzy z ušmudlané tvářičky. „Nic nevíš!“ vybuchne malá. „Nevíš, co jsem Lucce provedla. Nasbírala si oblázky - tam na pláži u řeky a já . . . a já jsem jí je všechny vysypala do odpadovky. A zítra už jedeme, tak Lucka nebude mít čas nasbírat si nové ... a bude jí to líto, a mně je to taky tak strašně líto, že jsem taková zlá ...“ Zoufalý pláč roztrásl celou osmiletou světlušku. Amazonka ji pevně přitiskne k sobě: „Víš, Ani, mít kamarádku, která je vždycky o něco lepší, vždycky o pár bodů vyhraje,

a vůbec jí nezávidět - no to bys musela být anděl a nebo momentálně zaostalá. A u nás v oddíle jsou přece samé normální holky - když nepočítám Mášu, Vlaštovku a Bianku.“ Anežce to cukne koutky, poprvé zvedne oči a trochu se usměje. Vždyť Amazonka jmenuje všechny vedoucí, které pro ně připravovaly program a staraly se o ně. „Asi ti napíšu veliký diplom, žes uměla přijít a přiznat se,“ hlas Amazonky zní už zase vážně a je v něm něco, co hřeje. „Myslím, že si budeš pamatovat, že závist a nepřejícnost nic nevyřeší. Vždycky si najdi něco, z čeho se můžeš radovat, na co se můžeš těšit - třeba večerní zpívánky pod hvězdami“ (Amazonka dobře ví, jak Anežka ráda zpívá). „Radost ti pak naplní srdíčko klidem a už se tam smutek, zklamání a závidění nevejde. Jasně?“ Anežka horlivě kýve hlavou, ale pak se zarazí: „A co ty kamínky?“ - „Máš baterku? Prima! Jde se k řece. Vybereme jen ty nejhezčí!“ Amazonka ještě houkne do vůdcáku: „Mášo, pojd' prosím na chvíli hlídat.“ Už ani neposlouchá odpověď prostou všeho nadšení, bere Anežku za ruku a jdou k řece. Jdou, velká a malá. Vítr odfoukl mraky bůhvíkam a hvězdy září čistým jasem. A ten jas je nejen kolem velké a malé, je i v nich.

